ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

ŞUBAT 1967 - YIL: 5 - SAYI: 60 - 100 KRŞ.

ALİ ile AYŞE

ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI
ADRES: Kültür Yayın Ltd. Ort. Türk Ticaret Bankası Galatasaray - İstanbul
Telefon : 44 06 26
Basıldığı yer: DURAN OFSET Matbası

Sahibi : Türk Ticaret Bankası Kültür Yayın Ltd. Ort
İmtiyaz Sahibi : Sabri Sabit SAĞIROĞLU
Hazırlıyan ve Yazı İşlerini fiilen idare eden
NURAN D. ŞENER
Resim işleri : **Ali AKTAŞ**
ABONE : Yıllık abone bedeli 10 Liradır Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka şubesi olmayan yerde abone olmak istiyenler mecmuanın adresine 10 lira göndererek abone olabilirler.

Çocuklar
için

AKILLI

Büyük Sarayın bahçesi bastan başa donatılmış, bütün kapılar halka açılmıştı. Padişah büyük oğlunu komşu hükümdarlardan birinin güzel kızı ile evlendiriyordu. Kırk gün kırk gece sürecek bir saray düğünü vardı. Çalgılar çalıyor çengiler oynuyordu. Geceleri hokkabazlar marifetlerini gösteriyor, karagöz, zuhuri kolu, soytarılar, cüceler seyircileri gülmekten katıltıyorlardı. Gündüzleri pehlivanlar güreşiyor, canbazlar iplerinde, ciritçi yiğitler atları üstünde oynuyorlar, at yarışları, ok atma yarışları yapılıyordu. Bir taraftan da bahçeleri dolduran halka durmadan ayranlar, buzlu şerbetler yetiştiriliyordu. Açık duran sofralarda her öğünde tuzlusu, tatlısı, türlü türlü meyvası ile gelen geçen yiyebildiği kadar yiyordu.

Düğünün son iki günü yeni hünerler için ayrılmıştı. Görülmemiş, işitilmemiş yepyeni buluşları, işleri, hünerleri olanlar başarılarını ortaya çıkaracaklar, padişahın, devlet ve memleket büyüklerinin, yabancı elçilerin ve halkın önünde işlerini gösterecekler, başarılarının değerine göre ödüller, armağanlar alacaklardı.

Hüner yarışmalarına girenler oldukça çok idi. İlk ortaya çıkan ünlü bir kılıç ustası oldu. En temiz çelikten emsalsiz bir kılıç yapmıştı. Son derece ince, keskin ve esnek olan bu kılıçla usta, padişahın önünde hünerini gösterdi: havaya tüy hafifliğinde bir ipek mendil attı, mendil yere düşerken, şimşik gibi parlayan bir kılıç vuruşu ile onu ikiye bölüverdi. Başta padişah olarak kılıç ustasını herkes şiddetli alkışladı.

Sonra çeşit çeşit güzel sanat eserleri ortaya çıktı: zarif deri işleri, güzel ciltler, altın bezekli yazılar, ince resim ve nakışlar billûr eşya, kuyumculuk örnekleri, türlü türlü kumaşlar ve daha birçok güzel şeyler.

Yarışmanın sonuna doğru orta boylu, mahçup halli bir adam utana çekine meydana geldi. O da kendi yaptığı küçük bir şeyi gösterdi. Bu iğneye kolayca iplik geçirmeğe yarayan gümüşten yapılmış küçücük bir düzendi. Bir deliğine göz tarafından iğneyi, öbür deliğine de ipliği soktunuz mu iplik hemen iğneye geçiveriyordu. Padişah adamın yaptığına dikkatle bakmıştı. Ama başka seyirciler o kadar ilgi göstermediler.

Nihayet, mahsus en sona bırakılmış olan en büyük hünere sıra geldi. Bu sefer hiç çekingen olmayan bir adam, göğsünü gere gere ortaya çıktı. Padişahın karşısında üç kere yerlere kadar eğilip saygısını belirtti ve verilen izin üzerine marifetini gösterdi: ortada duran bir masaya, cebinden çıkardığı bir çuvaldızı diklemesine sapladı: sonra kırk adım geriye çekilerek, gene cebinden çıkardığı bir deste dikiş iğnesinden birini aldı, dikkatle nişanlayıp çuvaldıza doğru attı. İğne çuvaldızın gözünden geçti, öbür tarafa gitti. Adam böylece kırk iğneyi birer birer çuvaldızın gözünden geçirdi. Seyredenler hayret içinde kaldılar, her geçen iğne, alkışları bir kat daha kabartıyordu. Padişah bu hünere şaşmıştı.

Şenliklerin kırkıncı günü öğleden sonra ayrı bir tö-

ADAM

renle ödül ve armağanlar dağıtıldı. Padişah, yarışmalarda başarı gösterenlere, işlerinin değerine göre türlü zengin armağanlar ve altın ödüller verdir. Bu arada iğneye iplik geçirme âletçiğini yapan mahçup adama da elli altın verildi. Bundan sonra padişah son hüneri gösteren adamı çağırttı:

-Marifetini beğendim, dedi. Söyle bakayım, bu başarıya ermek için en kadar çalıştın?

Adam pek sevinmişti, hemen cevap verdi:

-Kırk gün padişahım...

Padişah gülümsedi. Adamlarına sert bir tavırla şu emri verdi:

-Bu ustaya hemen kırk altın veriniz, tören bittikten sonra da falakaya yatırıp ayaklarına kirk değnek vurulacaktır!..

Adam birden şaşaladı. Padişahın bu emrine karşı ne diyeceğini ne yapacağını bilmiyordu. Eli ayağı titremeğe başlamıştı. Ancak:

-Aman, padişahım!..diyebildi. Dili tutulmuştu.

Padişah ona acıdı. Şimdi daha yumuşak bir dille konuşuyordu:

-Gördüm ki sen çok becerikli bir adamsın. Yaptığın marifet gerçekten eşsiz bir başarı. Bunu böyle yapabilmek için kırk gün çalışmış olmandan belli ki azimli, sebatlı ve çalışkansın. Ama ne yazık ki bunca emeği ve zamanı hiç kimseye faydası olmayan boş bir gösteriş için sarfetmişsin. Belki çok şey biliyorsun, ama zekânı gereği gibi kullanmayı bilmiyorsun. Bundan sonra faydalı şeyler yapmaya, insanlara hayırla olmaya çalış!..

Sonra iğneye iplik geçirme düzenini yapmış olan mahçup adamı çağırttı, ona da şu sizleri söyledi:

-Yaptığın âletçik küçük bir şey ama manası büyük. Çünkü faydalı, hayırlı bir şey. Gözleri zayıflamış, görme güçleri azalmış olan bir kısım insanlar, yaşlı kimseler için gerçekten pek faydalı bir şey icat etmişsin, tebrik ederim, senden daha büyük işler ve eserler beklerim.

Düğün, şenlik sona erdi, herkes memnun, herkes şendi. İğneleri çuvaldızdan geçiren ise herkesten daha şendi, çünkü padişah kırk değnek cezasını affetmişti. Ama padişahın verdiği dersi unutmadı. Ondan sonra hep faydalı şeyler yapmak için çalıştı ve çok hayırlı bir insan oldu.

Çok eski zamanlarda insanlar daha çok köylerde yaşarlardı. Şehirler minicikti. Ve şehirlerin dışında büyük ormanlar uzanırdı.

İşte Pierre ile büyükannesi bu ormanlardan birinin başlangıcında pek fakir ana pek temiz bir kulübede yaşarlardı. Pierre yedi yaşında, melek gibi güzel küçük bir oğlan çocuğu idi. Kocaman siyah gözleri, dalgalı saçları tatlı bir tebessümü vardı. Kalbi o kadar iyi idi ki bir lokma ekmeğini bile ormandaki hayvanlarla paylaşmayı hiçbir zaman unutmazdı.

Büyükanneye gelince artık o kadar ihtiyar, o kadar yorgun, o kadar zayıftı ki pek fazla bir işe gücü yetmiyor, yalnız minicik kulübelerinin bakımı ile meşgul oluyordu. Bu yüzden de kışın ateş yakmak için ormandan odun getirmek Pierre'in işi idi.

Nemli rüzgârın ilikleri ne kadar dondurduğu bir şubat öğle sonu büyükanne Pierre'e: "Yavrucuğum", dedi. "Odunumuz bitmek üzere. Ormana gidip biraz odun getirir misin? Gökyüzü sarı, gri bulutlarla kaplı. Yakında kar yağacak. O zaman kuru dal bulamıyacaksın."

"Gideyim büyükanne!" dedi, küçük.

Büyükannesini sımsıkı kucakladı, sonra büyük ağaçların altında minicik yalnız başına yola düştü.

Odun toplamak iş değildi. Ama Pierre şimdiye kadar pek çok odun toplamış, evin yakınlarında artık hiç odun kalmamıştı. Yakacak bir şeyler bulabilmesi için uzun zaman yürümesi icabetti. Kuru ağaç dallarının bulunduğu bir yer bulunca hemen onlardan bir kucak toplamaya başladı. Başı önüne eğik öyle şevkle çalışıyordu ki, gökyüzünün kararmaya başladığını farketmedi. Birden bire etrafında kar tanecikleri uçuşmaya başladı.

"Ooo!" dedi. "Dönme zamanı geldi."

Ama artık çok geçti. Toprak göz açıp kapayıncaya kadan beyaz bir halı ile örtülüvermiş, bütün izler kaybolmuştu. Ağaçlar birbirinden ayırdedilmiyordu.

Pierre yolunu bulamadı.

"Üşüyorum ama korkmadım." diye düşündü. Sonra gözüne bir kaya oyuğu ilişti. İncecik vücudunun sığabileceği kadar bir oyuktu bu. O da öyle yaptı. Yalnız donmamak için zayıf odun demetini oldı. Büyükannesinden öğrendiği gibi iki çakmak taşını birbirine sürterek ateş yaktı. Sonra bütün bu yaptıklarından yorgun, biraz da sıcağın tesiri ile uykuya daldı. Kurtuldu mu zannediyorsunuz? Ne çare hayır.

Ateş yanıp bitti. Yavaş yavaş akşam oldu. Kar arttığı nispette şiddetlenen soğuk Pierre'in tatlı uykusunu tehlikeli bir gevşeyişe çevirdi.

İşte her şeyin gri ve hüzünlü olduğu bu saatte ormanın büyük geyiği ağaçların arasından çıktı. Geyiklerin kıralı idi bu. Başının üzerinde kudretli iki fidana benzer iki kocaman boynuzu vardı. Hayretle yaklaştı ve küçüğü tanıdı. Oydu tabii. Daha önce onun ekmeğini yememiş miydi?

"Yazık" diye düşündü güzel geyik. "Bu çocuk burada ölecek."

Sönmüş ateşe baktı. Kü-

**********.

çük dostunun ayakları üzerine kar yağıyordu.

"Onu ısıtmalı."diye düşündü.

Kocaman boynuzları yüzünden, kaya parçası Pierre'e daha fazla yaklaşmasına engel oluyordu. Küçüğe yardım etmesi imkansızdı.

O zaman geyiklerin kıralı ağlamaya başladı. Pierre'i ne kadar severdi. O devirde hayvanlar Tanrılarını, Yaratıcılarını hatırlarlardı. Geyik te dua etmeye başladı.

"Ah tanrım, bana bir imkân ver. Küçük dostum Pierre'i kurtarayım."

O kadar içten dua ediyordu ki Tanrı hiç şüphesiz onu duydu. Geyik birdenbire başından ağır bir şeyin, sonra da bir ikincisinin kurtulduğunu hissetti. Ve fidanlar gibi sağlam iki güzel boynuzunun sönmekte olan ateşin üzerine düştüğünü hayretle gördü.

O anda anladı. Tanrıya şükrederek, derin bir üfleyişle sönmekte olan ateşi canlandırdı. Parlak kırmızı alevler yavaş yavaş yükseldi. Ateş etrafına sıcaklık veriyor, karlar eriyordu. Pierre şimdi yanakları pembe pembe, bahtiyar bir insan gibi uyuyordu.

Boynuzsuzluğundan utanan geyik ağaçların arkasına çekildi. Oraya gizlenerek ateşin yanışını seyretti. İçinde boynuzlarının yandığı bu mucizeli ateş bütün bir gece devam edecekti.

Pierre sabahleyin bir güneş ışığının dokunuşu ile neşe içinde uyandı. Beyaz halının eridiğini gördü. Meydana çıkan izlerden yolunu tanıdı. Endişe içindeki büyükannesini meraktan kurtarmak için koşarak eve gitti.

Güzelliği bozulan fakat artık kendisini pek mesut hisseden geyik yalnız kalınca ormanın kuytuluklarına doğru gözden kayboldu.

O zamandan beri, belki de ormanlar kıralı ile bir küçük oğlan arasındaki bu güzel dostluğun bir hatırası olarak geyiklerin boynuzları düşer.

Üzüm

O sabah büyük pazar kurulmuştu. Büyük bir kalabalık alış veriş için nehir kenarına gelmişti. Küçük Baysal'da satış mavnasında kalabalığı seyrediyordu. Meşeden yapılmış kutusuna daha alıcı çıkmamıştı ama üzülmüyordu.

Arkasındaki telâşlı sesler arttı. Mavna bir köye yaklaşıyordu. Burası Burma'nın her tarafında rastlanan ufak köylerden biri idi. Baysal başını çevirip arkaya baktı. Mavnada sıra halinde küçücük barakalar içinde göz kamaştıran renkleriyle çeşitli mallar vardı. Desenli pamuklu kumaşlar, gümüş eşyalar, kuş kafesleri, vernikli sepetler, top top ipekli kumaşlar...Kadınlar çene çalarak eşyalarını son bir defa düzeltiyorlardı.

Barakaların birinde annesi kendi eliyle ördüğü kamıştan sepetleri çivilere asıyordu. Sabahleyin erkenden saçını itina ile yağlamış, aralarına kır çiçekleri takmıştı. İpek elbisesi beyaz ceketiyle çok şık görünüyordu.

Baysal, güneşten kararmış çıplak ayakları ile koşarak barakaya vardı. Kocaman kahverengi gözleri düşünceliydi.

-Anneciğim, kutum bugün satılır mı acaba?

-Bilmiyorum çocuğum. İnşallah satılır.

Baysal kutuyu eline aldı. Büyük bir dikkatle meşe ağacından oyduğu kutu yer yer yıldızlarla süslüydü. Annesi:

-Niçin kutunu satmak istiyorsun oğlum, diye sordu. Sazdan ördüğüm sepetleri satarak rahat rahat geçiniyoruz işte!

-Bir sürprizim var da..

Annesi gülümseyerek başını salladı. Ama kutu satılmazsa Baysal'ın üzüleceğini düşündü, canı sıkıldı.

Baysal barakada annesinin yanında durmuş, meraklı gözlerle müşterileri gözlüyordu. Bir kısmı pirinç satın alıyor, bazısıda kumaşlara bakıyordu. Kalabalık en fazla kuru balık satan barakanın önündeydi. Annesinin vernikli sepetleri de su gibi satılıyordu.

Alış veriş epeyce uzun sürdü. Son müşteri de ayrıldıktan sonra başka bir köye gitmek üzere mavna ağır ağır yola düzüldü. Baysal sessizce barakadan ayrıldı. Kutusuna bakan bile olmamıştı.

-İnşallah gelecek durakta şansım açılır. Gün doğmadan neler doğar.

Bu arada annesi endişeli

Kutu

Mavna, artık köyün kıyısına yanaşmıştı. Köylüler kalabalık gurup lar halinde güverteye çıkıyorlar, mallara bakıyorlardı.

gözlerle ona bakıyordu.

-Baysal yüzünü asıp somurtursa çok üzülürüm. Her Burmalı gibi o da ne olursa olsun gülmeyi, şen olmayı öğrenmeli!

Son köye yaklaşırlarken akşamın ilk gölgeleri düşüyordu. Baysal barakaya gitti. Annesinin yanında durdu. Renk renk elbiseler giymiş müşteriler güverteye doluyorlardı. Bazılarının ellerindeki değneklerin üzerinde terbiye edilmiş kuşlar vardı. Baysal ümitle gelip geçenlere bakıyor:

-Kutumu satın alacak birisi çıksa da yarın sürprizimi yapabilsem, diyordu. Ya satılmazsa. İşte o zaman çok fena olur. Aksi gibi buradan doğrudan doğruya Mandalay'a geçeceğiz.

Fakat çocukçağız kutunun üstüne düştükçe, sanki inat ediyorlarmış gibi kimse ona yanaşmıyordu. Derken hareketi haber veren ses duyuldu. Üç dakika sonra mavna yola koyulacaktı. Baysal titreyen sesiyle:

-Kutu hâlâ olduğu yerde duruyor, dedi. Kimse satın almadı. Halbuki ne kadar özenerek yapmıştım.

Uzakta hayal meyal görünen tepeleri sisli dağlara, ırmağın kıyısına yakın, direklerin üzerine kurulmuş bambu ağacından evlere baktı. Burmalı olduğunu hiçbir zaman unutmamalıydı. Bu memleketin insanları kederi, üzüntüyü güler yüzle karşılamayı bilirlerdi. Ailesinin kendisine öğrettiği şeyleri elbette unutamazdı.

Tatlı tatlı gülerek annesine döndü:

-Sürpriz yapacaktım ama ziyanı yok, kutum satılmasa bile üzülmiyeceğim, dedi.

Tam o sırada barakanın önünden geçen küçük bir kız çocuğu yerdeki kutuya merakla baktı. Biraz sonra koltuğunda paketle uzaklaşırken Beysal'ın gözleri sevinçden ... ışıl parlıyordu. Şansı en son dakikada açılmıştı. Annesine:

-Geçen defa Mandalay'a gittiğimizde çok beğendiğin yeşim taşından fili hatırlıyor sun değil mi anneciğim? dedi. Sahibine onu satmaması için rica etmiştim. Yarın onu senin için satın alacağım. Ama en çok niye seviniyorum biliyor musun? Üzüntüyü gülerek karşılamayı öğrendim. O zaman da şansım açıldı.

TAVŞANLAR

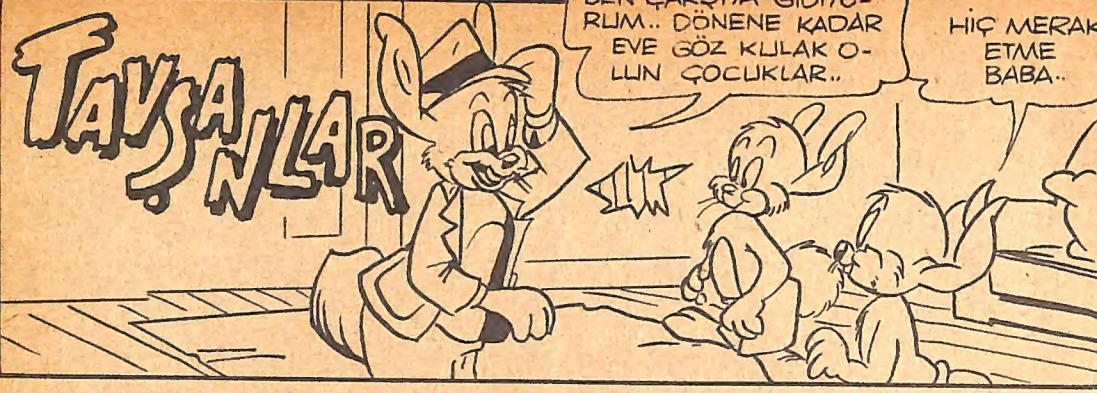
RUM.. DÖNENE KADAR EVE GÖZ KULAK OLUN ÇOCUKLAR..
HİÇ MERAK ETME BABA..
SLIT

TİLKİYE DE DİKKAT EDİN.. BEN YOKKEN GELMEK İSTEYECEKTİR.. ALDANMAYIN..
ÜZÜLME.. KAPIYI HEP KAPALI TUTARIZ..

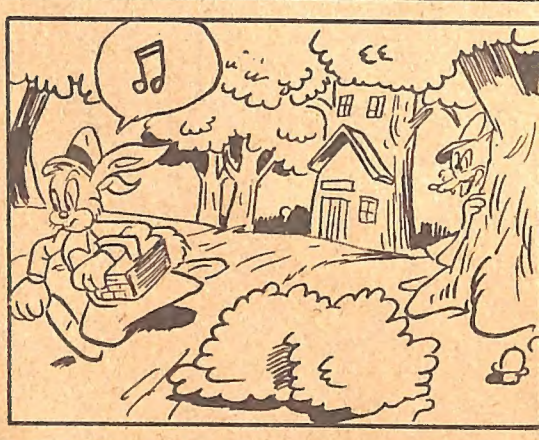

HIMM.. TAVŞAN KARDEŞ PAZARA GİDİYOR.. KÜÇÜK TAVŞANLAR EVDE YALNIZ.. İCABINA BAKMALIYIM..

ÖĞLE YEMEĞİM ÇIKTI DEMEKTİR.. (ŞAPUR, ŞUPUR.)

EVDE OLDUĞUNUZU BİLİYORUM.. AÇIN KAPIYI..
DEFOL!..
GÜM GÜM

BENİ ZOR KULLANMAYA MECBUR ETMEYİN.. AÇIN ŞU KAPIYI..

ZOR KULLANACAKMIŞ.. ONA YARDIM EDELİM ÖYLEYSE..
BU KÜÇÜK FİŞEĞİ GEÇEN YAZDAN BERİ İYİ Kİ SAKLAMIŞIZ..

ÜÇE KADAR SAYACAĞIM.. AÇMAZSANIZ.. KAPIYI KIRACAĞIM..

?
GÜM

YANIYORUM.. SONUM GELDİ..

ELVEDA.. ELVEDA KAHBE DÜNYA..

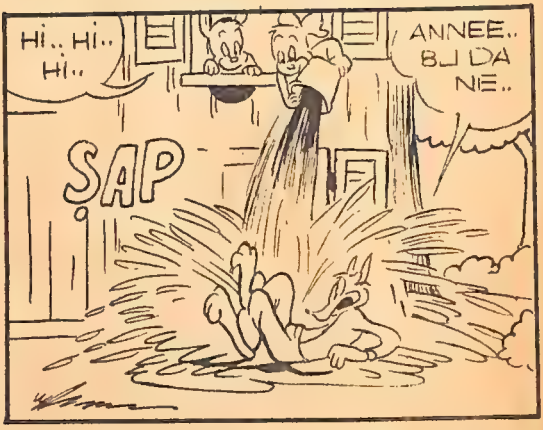
Hİ.. Hİ.. Hİ..
ANNEE.. BU DA NE..
ŞAP

İYİ BİR İŞ BAŞARDIK, DEĞİL Mİ..
BU ŞAKAMIZI ÖLÜNCEYE KADAR UNUTAMAZ

BUNU ONLARIN YANINA BIRAKMAM.. KEMİKLERİNİ ÇITIR ÇITIR KIRACAĞIM!

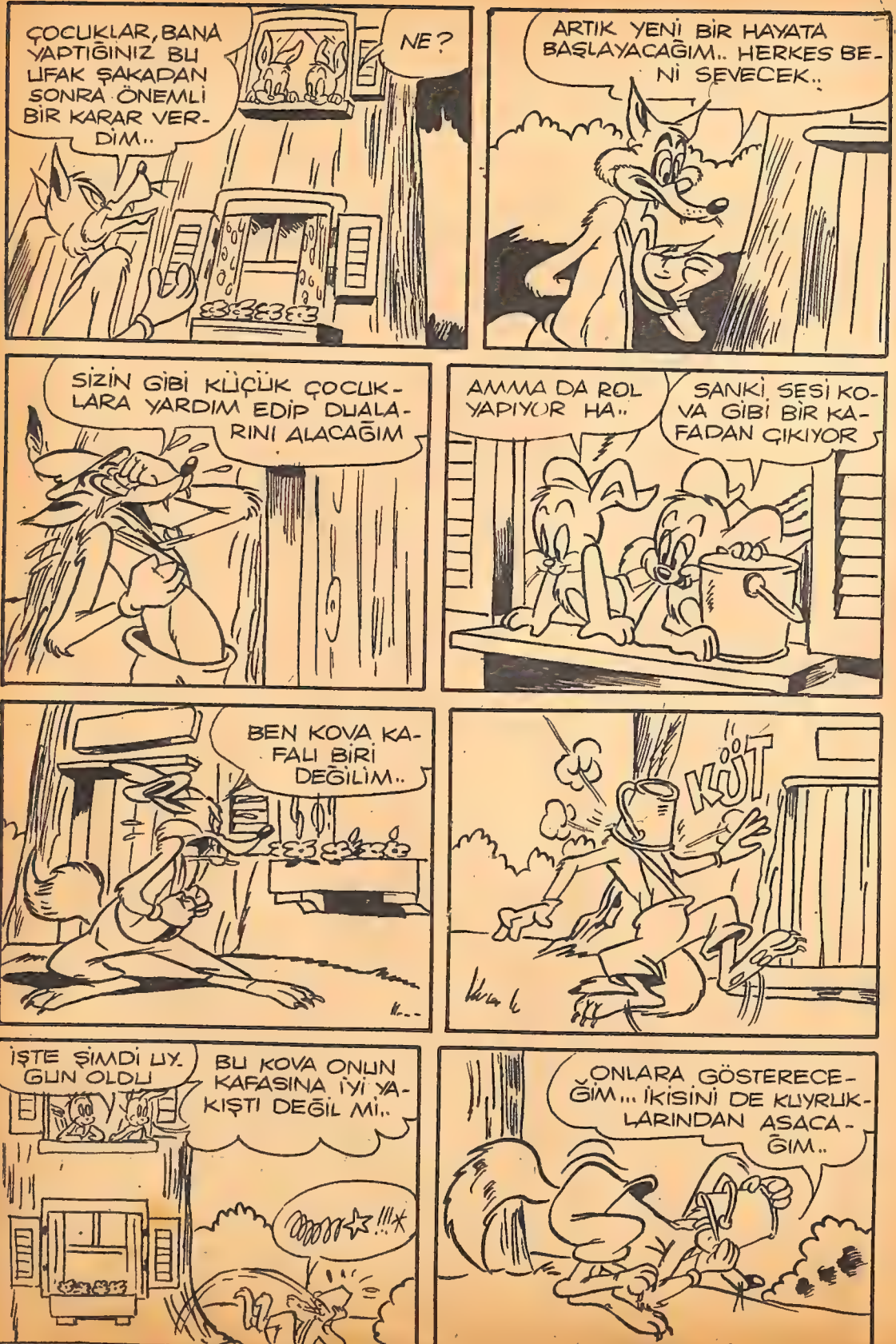
ÇOCUKLAR, BANA YAPTIĞINIZ BU UFAK ŞAKADAN SONRA ÖNEMLİ BİR KARAR VERDİM..
NE?
ARTIK YENİ BİR HAYATA BAŞLAYACAĞIM.. HERKES BENİ SEVECEK..
SİZİN GİBİ KÜÇÜK ÇOCUKLARA YARDIM EDİP DUALARINI ALACAĞIM
AMMA DA ROL YAPIYOR HA..
SANKİ SESİ KOVA GİBİ BİR KAFADAN ÇIKIYOR
BEN KOVA KAFALI BİRİ DEĞİLİM..
KÜT
İŞTE ŞİMDİ UY. GUN OLDU
BU KOVA ONUN KAFASINA İYİ YAKIŞTI DEĞİL Mİ..
!!!*
ONLARA GÖSTERECEĞİM... İKİSİNİ DE KUYRUKLARINDAN ASACAĞIM..

SANA UFAK BİR ARMAĞAN DAHA VERELİM BAY TİLKİ..
HA.. HA HA...
?

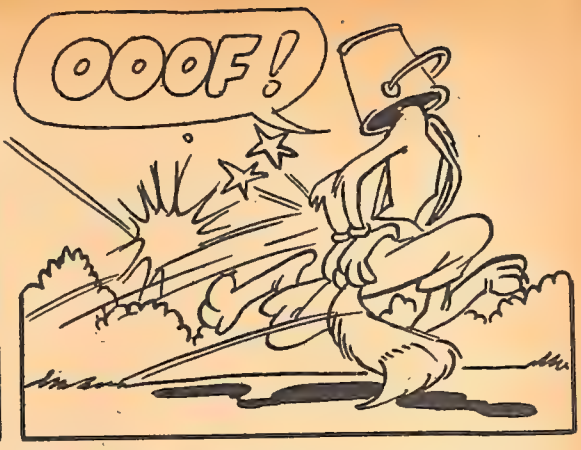
OOOF!

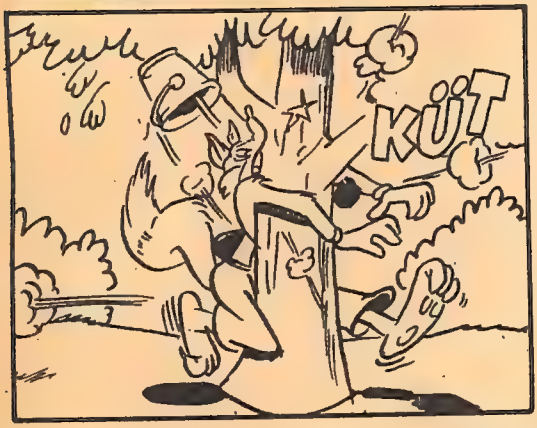
KÜT

HA HA HA HA..
ŞİMDİ HEMEN BURADAN GİDEYİM.. YOKSA ÇILDIRACAĞIM

BİR TİLKİ ASLA YENİLMEZ.. BUNUN ACISINI ÇIKARACAĞIM..

DAHA GÜZEL BİR ELBİSE GİYEYİM.. ESKİ BİR MASALDIR AMA İŞE YARAR..

ŞU ESKİ ŞAPKAYI ATAYIM.. BU ÜSTÜMDEKİ KIYAFET DE ONLARA GÜVEN VERECEK GİBİ DEĞİL...

AHH.. BU ÇOK UYGUN BİR KIYAFET..

DUDAKLARIMA DA BİRAZ BOYA SÜREYİM.. O ZAMAN KADINA BENZERİM..

ÜF.. FARKINA VARMAMIŞTIM AMMA NE FENA KOKUSU VAR.. TADI DA ÇOK KÖTÜ...

HERHALDE ÇOK AÇ OLDUĞUM İÇİN BÖYLE OLUYOR.. NEYSE.. (ŞAP ŞUP ŞAPUR .ŞUPUR

AYY!.. AMA BUNA DAYANMAM LÂZIM.. YOKSA DURUMU KOLAYCA ANLARLAR.. HALBUKİ TEKŞANSIM BU...

O SIRADA

BU TİLKİNİN BİZİ KOLAY KOLAY RAHAT BIRAKACAĞINI SANMAM
BİZİ YAKALAMAK İÇİN YENİ TUZAKLAR HAZIRLIYOR OLMALI...

EH ÖYLEYSE BİZ DE HAZIRLIKLI OLALIM..
BİR KEK PİŞİRELİM.. GELDİĞİ ZAMAN ONA İKRAM EDERİZ..YEDİĞİNE PİŞMAN OLUR

BİR KUTU TOZ ŞARIMSAK VE AÇI KIRMIZI BİBER
İYİ.. BEN DE ALÇI İLE KARIŞIK HAMURU HAZIRLADIM..

OH OH.. GECİKMEDİ.. İŞTE GELDİ BİLE..
İYİ İYİ.. ZATEN KEK DE TAM PİŞMİŞ HALDEYDİ...
KÜT KÜT KÜT

KÜÇÜK..BU FAKİR VE İHTİYAR KADINA YARDIM EDER MİSİNİZ? AÇIM..
TABİİ..MEMNUNİYETLE.. BUYRUN..

İÇERİ GİRİN.. OTURUN..RAHATINIZA BAKIN..
TEŞEKKÜR EDERİM...
KÜT
VIZZZ

SİZE KEK VE ÇAY GETİREYİM
OH, NE GÜZEL... ONLARI YEMEDEN ÖNCE KAHVALTI EDECEĞİM...

BİZİM KEKİMİZİ ÇOK SEVECEKSİNİZ... TAZEDİR DE..
NAZLANMAYI HİÇ SEVMEM.. KEKE DE BAYILIRIM

BİZİM İŞİMİZİ ÇOK KOLAYLAŞTIRDI..
HIK..HIK..GULP..GULP.. ...HOOP..
HA HA..

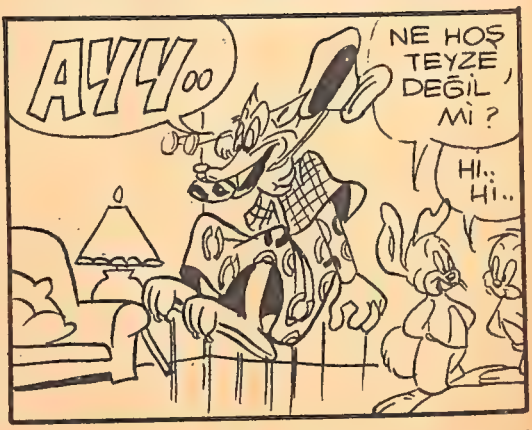
AYY oo
NE HOŞ TEYZE DEĞİL Mİ?
HI.. HI..

İMDAAAT... SU... YANGIN VAR..
?

BU BİZİM KURNAZ TİLKİ..YANGIN VAR DİYOR.. ACABA NERDE?
NERDE OLACAK..TİLKİNİN BOĞAZI İLE KARNINDA..
BU KEKİN ACISINI UNUTAMAZ ARTIK..
SON

SİZİN KÖŞENİZ

tonton Sıpa

Gönderen: ŞUAYİP KOÇ

"Niçin hergün sahibimin pazarda sâtacağı sebzeleri sırtımda taşıyorum? Artık ona hizmet etmekten bıktım. Hayatımı yarından itibaren değiştirmeliyim."

Bunu söyleyen parlak gri tüyleri parlak bir sıpaydı. Sahibi ertesi sabah sebze küfelerini sırtına yüklediği zaman hergünkü gibi ses çıkarmadı. Sabırla bekledi. Nihayet yola çıktılar. Bir müddet gittikten sonra sıpa durdu. Sahibi onu okşıyarak, "Haydi yürü yavrum"dedi. Bundan hırslanan sıpa, kendi kendine şöyle söylendi:"Gayret bugün hürriyetine kavuşacaksın."Ve birden arka ayaklarını kaldırarak küfeleri yere fırlattı. Sonra da yakında bulunan çam ormanına daldı. Sahibi şaşırıp kalmıştı. Ama artık onu yakalamanın imkânı yoktu. Zavallı kadın sebzeleri küfelere koyup, yoldan komşularının geçmelerini bekledi. Çiftliğe döndükten sonra kocasıyla birlikte onu aradılar ama, bulamadılar.

Bizim sıpa, kendini çayırda bulunca koşup oynamağa başladı. Hürriyet ne güzeldi. Yavaş yavaş akşam oluyordu. O anda çiftliği, samanla dolu temiz ahırını hatırladı. Şimdi orada olmayı istedi. Sabah olunca, geceyi unutup tekrar koşup oynamaya başladı. Biraz yürüdükten sonra, çayırda birkaç adamla iki at gördü. Adamların fena oldukları yüzlerinden belliydi. Bir tanesi yanına gelip, onun boynunu okşadı. Önce kaçmak istedi, fakat sonra hoşuna gitti. Bir ara arkadan bir adam geldi, boynuna bir ip geçirdi. Bizim sıpa kurtulmak için çabaladı, ama artık ümit yoktu. O kadar istemiş olduğu hürriyeti büsbütün elinden gitmiş, çalgıcı çingenelerin eline düşmüştü.

Gece olunca yürümeye, başladılar. Artık, çiftlikteki rahat yoktu. Biraz yorulup yavaşlasa sopayı yiyordu. Şimdi ahırını ne kadar özlemişti. Her zaman bol yiyecek bulamadığı için zayıflamış, eski güzelliğini kaybetmişti.

Bir gün yolları bir kasabaya düştü. Burası bizim sıpaya hiç yabancı gelmedi. Sabahleyin atlarla beraber, sıpayı da bir çocuğa verip otlatmağa yolladılar. Fakat o gün sıpada bir tuhaflık görülüyordu. O kadar aç olmasına rağmen yemek yemiyor, etrafını kokluyordu. Burasını tanımıştı. Evet burası eski sahibinin şehriydi. Kendini toparlayıp dört nala koştu. Yolları tanıdığı için çabucak çiftliğe vardı. Kapıya gelince, bütün gücüyle anırmağa başladı. Onun sesini duyan sahibi, koşarak kapıyı açtı. Küçük sıpalarının geri döndüğünü anlayınca sevinçle kocasını çağırdı. Beraberce onun ahırına götürüp taze ot verdiler.

Artık sahibiyle hergün pazar yerine uslu uslu gidiyorlardı. Sıpa çam ormanının yanından geçişlerinde, utançla kulaklarını indiriyordu. Sevgili sıpasının ne kadar üzüldüğünü anlıyan sahibi onu artık affetmişti. Ormandan geçerken kulaklarını okşuyor, her şeyi unuttuğunu anlatmak istiyordu.

Çakacı

Soğuk ve karlı bir kış günü, aç bir kurtla bir ayı yolda karşılaştılar.

Kurt:

-Nasılsın, Ayı kardeş ? Sen benden hem yaşlı, hem de tecrübelisin. Bana diş ağrısını dindirecek bir ilaç söyle! Ön dişlerimden biri çok acıyor, dedi.

Kurnaz ayı:

-Şimdiye kadar kadar gelip sormadığın kabahat, dostum! diye cevap verdi. Kızarmış bir kuzuyu elden kaçırmış gibi somurtup durma. Dün köyden dönüyordum. Bir de ne göreyim? Ön dişlerimden biri düşmemiş mi? Oraya bu-

rayı aradım, yok! Hem yürüyor, hem de ağlıyordum. Yokuşu çıktığım zaman şöyle bir arkama bakayım, dedim. Başımı çevirince bir çocuk gördüm. Bana:

"Dur, Ayı kardeş. Kesme şekeri gibi büyük, beyaz bir diş buldum, acaba senin mi?" diye bağırdı.

"Benim, benim çocuğum, dedim, fakat neye yarar. Diş bir çiçek gibi kolayca takılmaz ki."

Çocuk:

"Daha kolay takılır, seni bir diş doktoruna götüreyim de gör," dedi.

Ben:

"Pekalâ yavrum, diye cevap verdim. Biz hayvanlar pek aptalız. Ne bir doktorumuz, ne muhtarımız, nede bir bekçimiz var."

Çocukla köye döndük. O gece bir ahırın, samanları üzerinde yattım. Sabah oldu, büyük bir but parçası ile bir teneke süt içtim. Sonra doktora gittik. Sanki hiç düşmemiş gibi dişimi eski yerine yerleştirdi. Ayrılırken bir torba da bembeyaz un yüklenip geldim. Torbasını köylüler verdi. Unu onlar doldurdu, dişimi de onlar taktırıverdi. Doğrusu şu insanlar çok akılsız! Sen de o köye kadar gidip dişlerine baktırsan hiç te fena olmaz. Kurt kardeş.

Kurt bu sözlere inanıp yola düzüldü. Akşam köye, geldi ve hemen kenar evlerden birinin ahırına daldı.

Ev sahibi:

-Seni buraya hangi yeller attı, Kurt kardeş? diye sordu.

-Dişçiye geldim. Dişim pek ağrıyor. Ayı kardeşi de dişçiye götüren sen değil misin? Beni buraya o yolladı. Ne olur, beni de dişçiye götürüver!."

Köylü işi bozuntuya vermeden:

-Hay hay, yalnız biraz bekle de sana sıcak bir çorba hazırlıyayım. Ötesini sonra düşünürüz.

-Ben çorba içmem!

Köylü:

-Öyleyse sana körpe bir kuzucuk kızartayım, dedi ve ahırdan dışarı çıktı.

Kurt başını sallıyarak:

-Zavallı adam! Geçen yaz sürüyle kuzusunu boğdum. Şimdi de hem beni ağırlıyacak, hem de diş doktoruna götürecek! diye mırıldandı.

Fakat sözünü tamamlamaya meydan kalmadı, ahırın kapısında üç köylü dikiliverdi. Ellerinde kalın birer çoban sopası vardı.

Köylüler:

-Hele dur da şu dişlerini bir tamır ediverelim! dediler.

Uzun sopalarını kaldırıp Kurdu pataklamağa başla-

dılar. Hayvanın sağlam bir yerini bırakmadılar. Kurt nasılsa bir aralık, kendini dışarı dar attı ama, ağzında sağlam olarak tek bir diş kalmadı.

Yolda ayıya rasladı, acı acı inliyerek:

-Bana iyi bir diş doktoru tavsiye ettin, Ayı kardeş dedi. Giderken yalnız bir dişim ağrıyordu. Şimdi ise ağzımda sağlam tek dişim yok!

Kurnaz ayı gülerek:

-Ne yapalım dostum! Kötü bir dişçiye çatmışsın, diye cevap verdi. Sonra ıslık çalarak inine giden yolu tuttu.

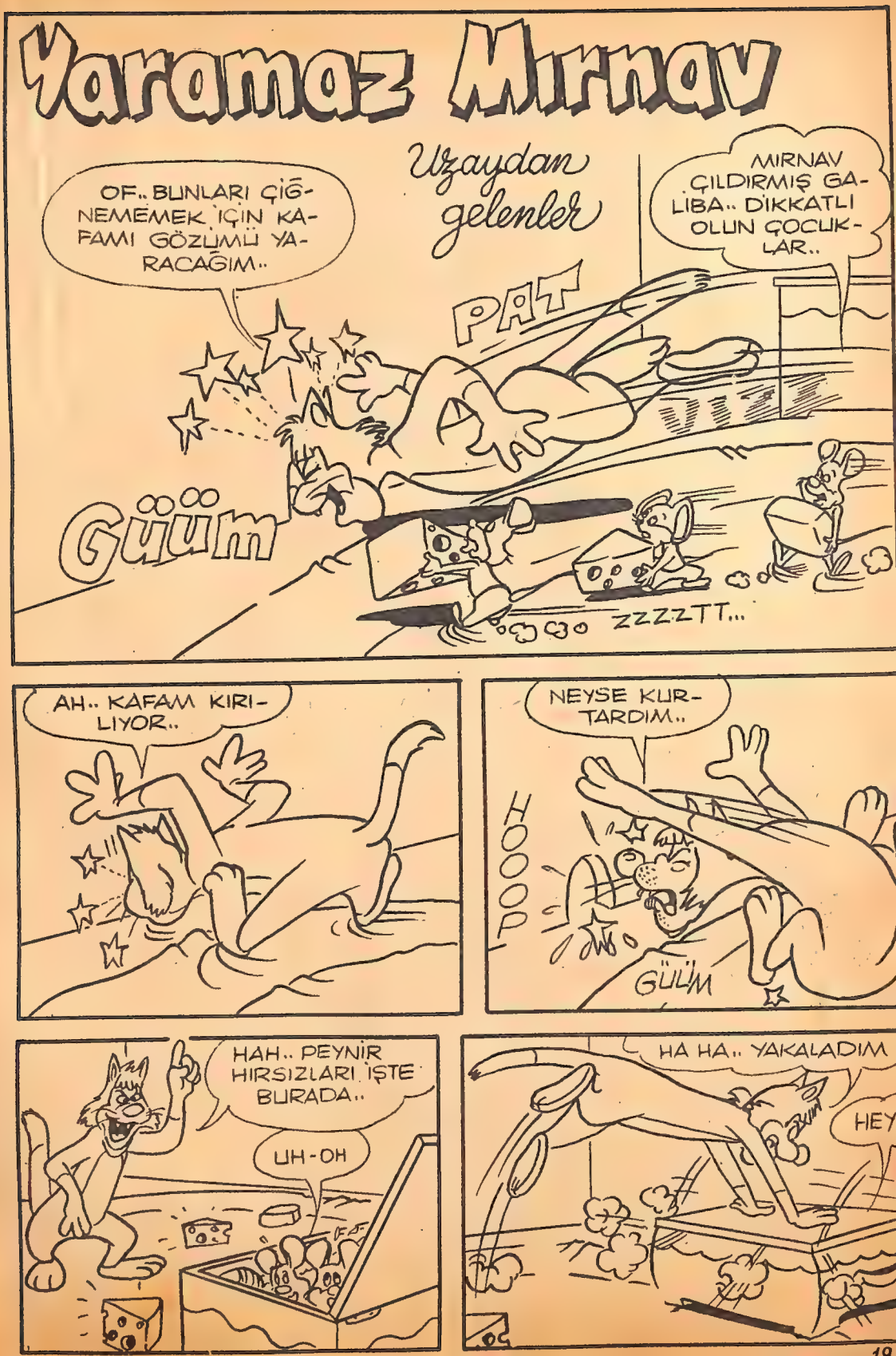
Yaramaz Mırnav
Uzaydan gelenler
OF.. BUNLARI ÇİĞNEMEMEK İÇİN KAFAMI GÖZLÜMÜ YARACAĞIM..
MIRNAV ÇILDIRMIŞ GALİBA.. DİKKATLI OLUN ÇOCUKLAR..
PAT
Güüm
ZZZZTT...
AH.. KAFAM KIRILIYOR..
NEYSE KURTARDIM..
HOOOP
GÜM
HAH.. PEYNİR HIRSIZLARI İŞTE BURADA..
UH-OH
HA HA.. YAKALADIM
HEY

BIRAK BİZİ ÇIKALIM MIRNAV..
ANCAK BEN ACIKINCA ÇIKARSINIZ

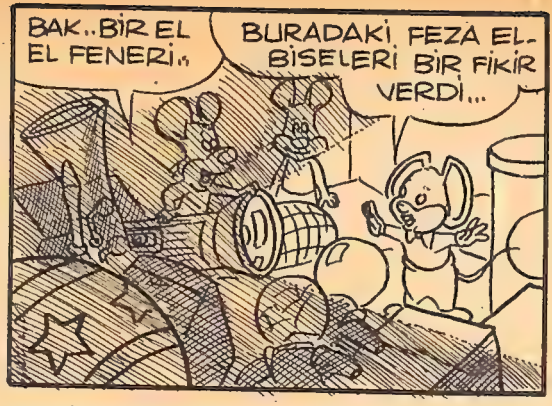
BAK..BİR EL EL FENERİ..
BURADAKİ FEZA ELBİSELERİ BİR FİKİR VERDİ...

AAAAH...KALAMIŞTAN BIR VAPUR KALKIYOOR
İYİ AMA NASIL ÇIKACAĞIZ
ŞU TORNAVİDA İLE..

TELEVİZYONUN ARKASINA KOŞUN
BEKLE.. FEZA GEMİSİNİ DE ALAYIM..

BUNU GÖTÜRDÜĞÜMÜZÜ MIRNAV SAKIN GÖRMESİN
BU KÜÇÜK UZAY GEMİSİ DE TIPKI SAHİCİ GİBİ...

YARDIM EDİN DE ROKETİ YERLEŞTİRELİM..

HEY, APTAL KEDİ, BURAYA BAK
HIMM.. BİRİ Mİ ÇAĞIRDI BENİ?

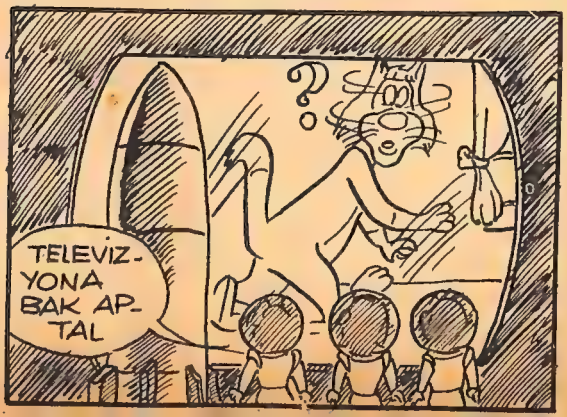
TELEVİZYONA BAK APTAL

TELEVİZYONDA KONUŞAN FAREYİ İLK DEFA GÖRÜYORUM
BİZİ İYİ DİNLE YER YÜZÜ KEDİSİ..
BİZ MERİH FARELERİYİZ.. ROKETLE GELDİK..
YEĞENİMİ ZİYARETE GELDİM..
NE? SAHİ Mİ
SEN ONU TANIYOR MUSUN?
YOO-OO.. TA--TA-NIMIYORUM
DOĞRU SÖYLEMEZSEN UZAY TABANCASINI KULLANIRIM
OH.. ŞEY.. O ÇOK İYİ BİR FAREDİR.. SİZDEN İYİ OLMASIN
MERİHLİLER GELİYOR..!!
HADİ ÇIKIN DIŞARI.. MERİHTEN AMCANIZ GELMİŞ..
HEY.. NERDESİNİZ?
HADİ, NE OLUR ÇIKIN.. AMCANIZ GELDİ..
O BİR MERİHLİ..

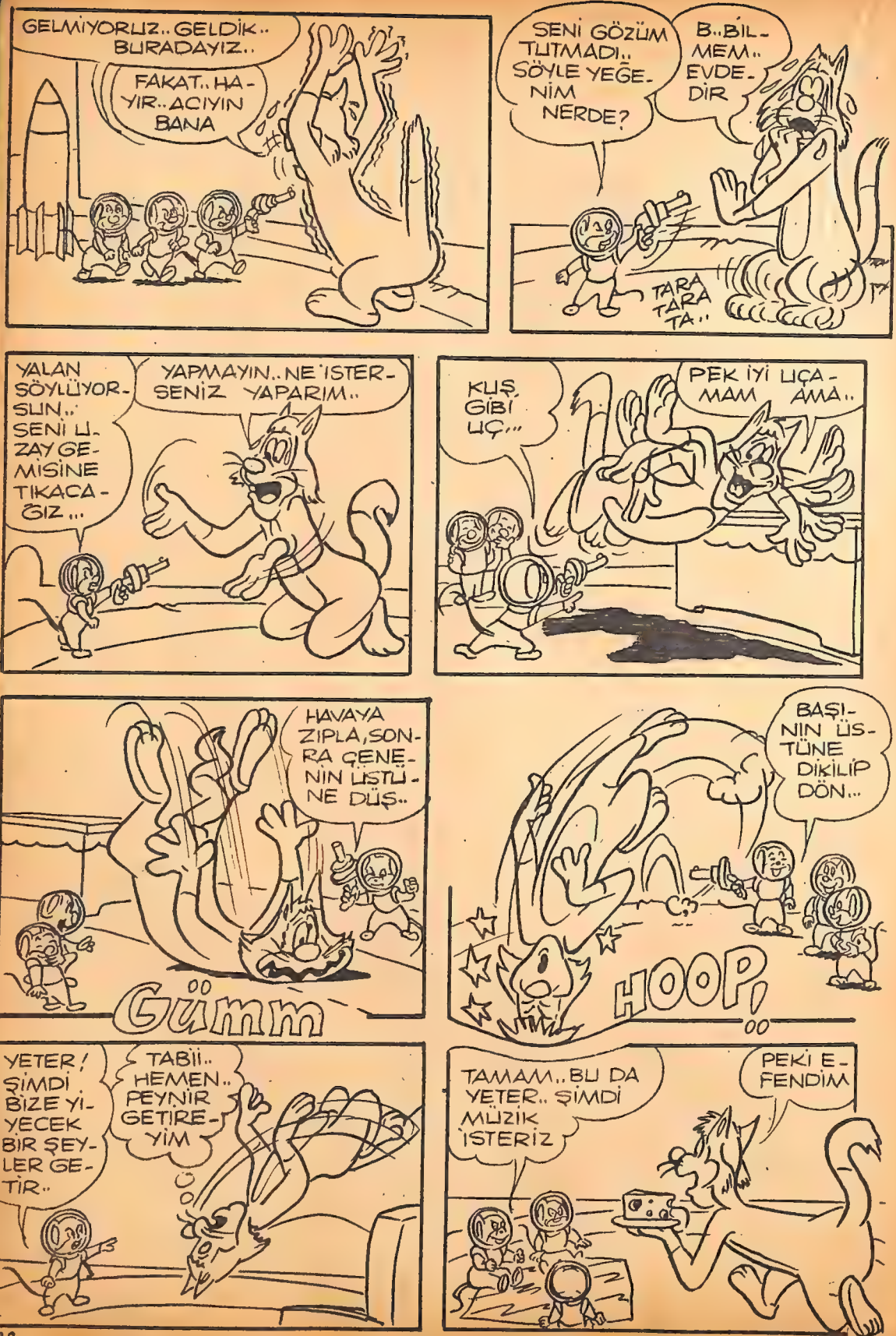
GELMİYORUZ.. GELDİK.. BURADAYIZ..
FAKAT.. HAYIR.. ACIYIN BANA
SENİ GÖZÜM TUTMADI.. SÖYLE YEĞENİM NERDE?
B..BİLMEM.. EVDEDİR
TARA TARA TA..
YALAN SÖYLÜYORSUN.. SENİ UZAY GEMİSİNE TIKACAĞIZ...
YAPMAYIN.. NE İSTERSENİZ YAPARIM..
KUŞ GİBİ UÇ...
PEK İYİ UÇAMAM AMA..
HAVAYA ZIPLA, SONRA ÇENENİN ÜSTÜNE DÜŞ..
Gümm
BAŞININ ÜSTÜNE DİKİLİP DÖN...
HOOP!
YETER! ŞİMDİ BİZE YİYECEK BİR ŞEYLER GETİR..
TABİİ.. HEMEN.. PEYNİR GETİREYİM
TAMAM.. BU DA YETER.. ŞİMDİ MÜZİK İSTERİZ
PEKİ EFENDİM

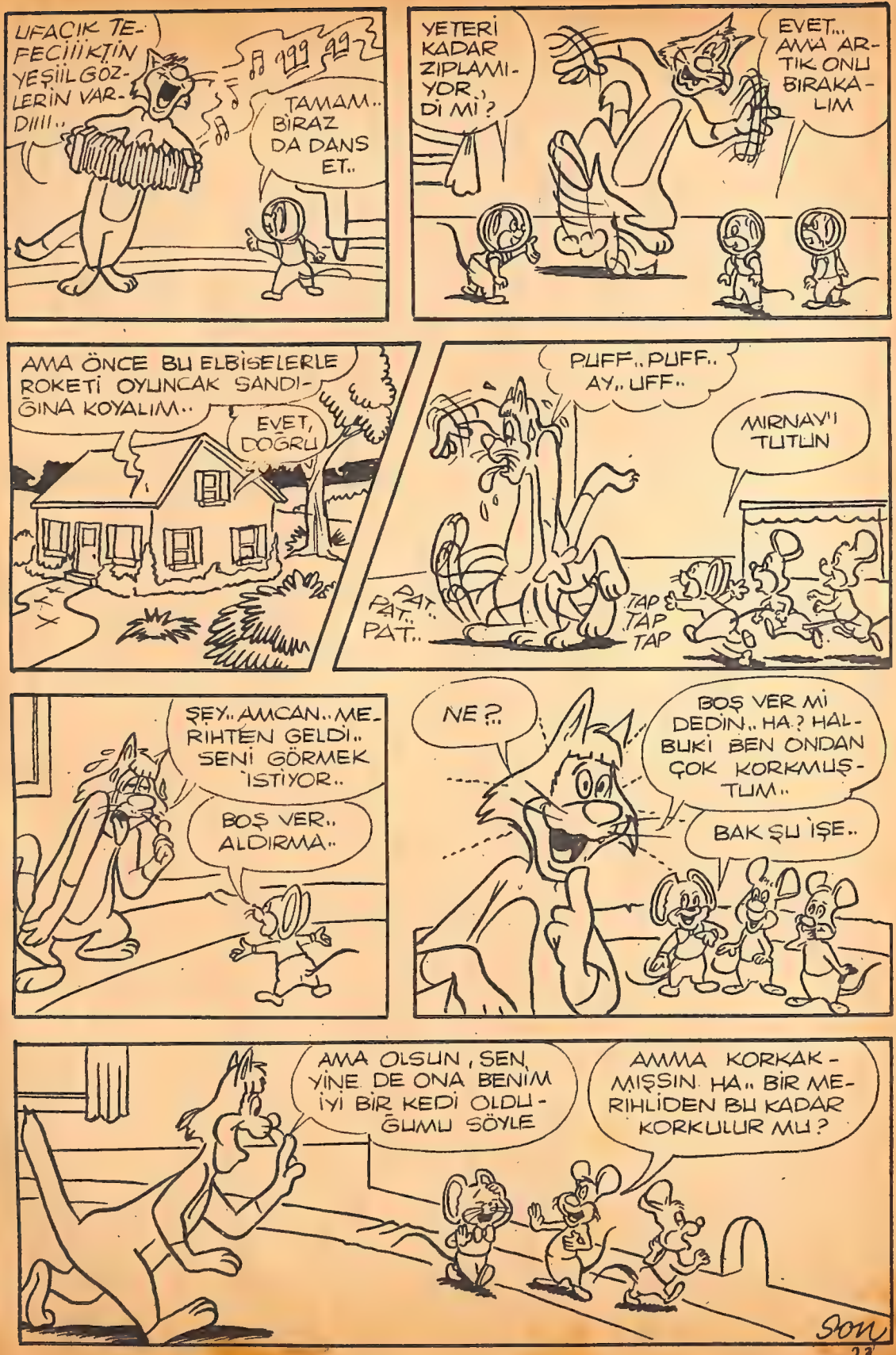
UFACIK TEFECİİİKTİN YEŞİİL GÖZLERİN VARDIII..
TAMAM.. BİRAZ DA DANS ET..
YETERİ KADAR ZIPLAMIYOR, Dİ Mİ?
EVET.. AMA ARTIK ONU BIRAKALIM
AMA ÖNCE BU ELBİSELERLE ROKETİ OYUNCAK SANDIĞINA KOYALIM..
EVET, DOĞRU
PUFF.. PUFF.. AY.. UFF..
MIRNAV'I TUTUN
PAT.. PAT.. PAT..
TAP TAP TAP
ŞEY.. AMCAN.. MERİHTEN GELDİ.. SENİ GÖRMEK İSTİYOR..
BOŞ VER.. ALDIRMA..
NE?..
BOŞ VER Mİ DEDİN.. HA? HALBUKİ BEN ONDAN ÇOK KORKMUŞTUM..
BAK ŞU İŞE..
AMA OLSUN, SEN, YİNE DE ONA BENİM İYİ BİR KEDİ OLDUĞUMU SÖYLE
AMMA KORKAKMIŞSIN HA.. BİR MERİHLİDEN BU KADAR KORKULUR MU?
SON

UÇURTMA

KİM daracık Çin sokaklarında Chang'in oyuncakçı dükkânına doğru koşuyordu. Sabah ayazı gözlerini yaşarttığından ikide bir gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Köşeye gelince durdu, dağa tırmanan treni seyretti. Sonra o göz alıcı kırmızı balık uçurtmayı bir an görebilmek için hızlı hızlı karşıya geçti.

Tavana asılı uçurtma, çocuk kapıyı açınca hafifçe sallandı. Tezgâhtaki kadın daha başını kaldırmadan Kim, "Şu kırmızı balık uçurtma kaça?" diye sordu.

Chang teyze gözlerini uçurtmadan ayırmayan çocuğa bakıp, "O mu?" dedi, "sana iki dolara olur."

Kim "Çok da pahalıymış" dedi. Kadın "öyle öyle ana ülkenin en güzel uçurtmasıdır. İnan ki, bir eşini daha bulamazsın." Çocuk son bir defa daha uçurtmaya baktıktan sonra kendi kendine "Çindeki en güzel uçurtma" diye mırıldanarak dışarı çıktı.

Hızlı hızlı yürüyordu. Bir ara koşmağa başladı. Altın Kapı köprüsünün altında babasıyla buluşup balık tutacaklardı. Dükkânların çoğu daha yeni açılıyordu. Sokaklardan geçen arabaların çıngırakları sanki "Çın-çın-çın Kırmızı Balık Uçurtma"der gibiydi.

Kim yolun sonuna gelince çabucak köprüye varmak için bir taksiye atladı. Şoför çocuğun e-

lindeki oltayı görünce " Bugün balık tutmak niyetindesin galiba" dedi. "Neden olmasın"dedi Kim. Akşama kadar bekle görürsün"

Çok geçmeden Altın Kapı Köprüsüne geldiler. Ağır ağır açılmakta olan sis bulutları köprünün kırmızı dev direkleri etrafında yer yer toplanmışlardı.Taksi durdu. Çocuk arabadan fırlayıp babasını bulacağı yere doğru koşmağa başladı.Rüzgâr uçurmasın diye de elleriyle kasketini sımsıkı tutuyordu.

Uzaktan babasını görünce sevinçle "Müjde babacığım, müjde." diye bağırdı. İyice yaklaşınca bir solukta yeni yıl şenlikleri için tam istediği gibi bir uçurtma bulduğunu söyledi. Ve elleriyle, kollarıyla işaretler yaparak heyecanla dükkândaki uçurtmayı anlatmağa başladı." Gördüğün bütün uçurtmalardan kocaman. Kendisi kırmızı, üstünde de altın yaldızdan süsleri var". Sonra sesini alçaltarak "Fiyatı da iki dolarmış" deyip sabırsızlıkla babasının yüzüne baktı.

Babası oltasının ucundaki kıpırdanışa öylesine dalmıştı ki, çocuğun söylediklerini duymadı bile. Kim boşuna uğraştığını görerek oltasına yem takıp suya attı sonra ipini bir direğe bağlayıp, yengeç toplamağa çıktı. Kıyı boyunca bir sürü taş vardı. Bir yandan onların altlarını ararken, bir yandan da uçurtmayı nasıl alabileceğini düşünüp duruyordu. Aklından birbir düşünce geçiyordu. "Babamın dükkânında alışveriş işlerine yardım ederim. Alınan malları sahiplerine taşırım. "Böylece uçurtmayı alırım. "Sonra kendi kendine "Şimdiye kadar bu işleri, hep bedava olarak yaptım. Bundan sonra para vereceğini hiç sanmıyorum " diye mırıldandı. "Öyleyse tuttuğum balıkları Ling Fu amcanın balık pazarına götürüp satayım."

Bu fikir çok hoşuna gitmişti. Hemen plânı uygulamağa başlamalıydı.

Eve dönerlerken çocuk büyük balıkçı dükkânının önüne gelince babasından ayrılıp içeri girdi.

"Ling Fu amca"dedi. " Yılbaşı şenliklerine katılmak ve seyretmek için ülkenin dört bucağından herkes buraya akın edecek."

Adam kocaman bir balığı tartarken "öyle, öyle" dedi. Çocuk cesaret alarak, "O zaman daha çok balığa ihtiyacınız olacak. Övünmek gibi olmasın ben çok usta bir balıkçıyım. Attığım olta boş çıkmaz. Size gerektiği kadar balık tutabilirim."

Ling Fu amca biraz düşündükten sonra, "Yavrum"dedi. "Bundan fazla balığı inkânı yok satamam ama yengeç miktarını arttırırsam iyi olacak iki haftalık ihtiyacımı karşılarsan sana iki dolar veririm"dedi. Çocuk kulaklarına inanamadı. Her şey tam istediği gibi yürüyordu. Adama üst üste teşekkürler ederek dükkândan ayrıldı.

Artık sabahleyin erkenden kalkıp güneş batıncaya kadar yengeç topluyordu. Köprü günün her saatinde başka türlü olurdu. Sabah erken, iş vaktinden önce köprü ıssız, tenha ve kederliydi. Pırıl pırıl güneş ışığı altında da neşeli bir insanı andırırdı.

Şenlik günü gelip çatmıştı. Çocuk sepetini yengeç doldurup dükkâna gitti. Ling Fu amca çocuğa teşekkür ettikten sonra eline parasını verdi.

Kim doğruca oyuncak Pazarına koştu. Chang teyze daha onu görür görmez uçurtmayı çözüp "Nerelerdesin? Ne zamandır seni bekliyordum" dedi. "Haydi çabuk ol. Gösteriler başlamak üzere. Geçite katılacaklar sıra oluyorlar bile."

Yürüyüş boyunca kırmızı balık uçurtma bütün öteki uçurtmalardan çok daha yükseklerde uçuyordu. Kim düşündü: "Eğer en güzel, en fazla yükselen uçurtmaya bir armağan verilseydi bu mutlaka benimki kazanırdı."

O günden sonra artık çocuk uçurtmasını her gittiği yere götürmeğe başladı. Geceleri karyolasının demirine bağlıyordu. Okula bile birlikte gidiyorlardı.

Şenliklerden bir hafta sonra Kim balık avlamağa çıktı. Tabiî uçurtması da yanındaydı.

O gün hava çok rüzgârlıydı. Uçurtma ikide bir aşağı doğru baş vuruyordu.

Çocuk rahatça balık tutabilmek için sevgili oyuncağını köprünün ayaklarından birine bağlayıp "sen burada uslu uslu dur bakalım" diye tembihledi.

Oltasına yem takıp suya attı. Aniden öyle şiddetli bir rüzgâr esmeğe başladı ki, çocukcağız dengesini kaybetti. Az kalsın yere düşecekti. Hemen dönüp uçurtmasına baktı. Olanlar olmuştu. Uçurtma ipini koparmış durmadan yükseliyordu.

Kim, "Dur, dur!" diye haykırıp ileri atıldı ama çok geç kalmıştı. Artık sevgili uçurtmasına erişmesine imkân yoktu.

Çocukcağız çaresizlik içinde, uçurtma havada taklalar atarak yükseldikçe arkasından "Geriye, dön! geriye dön!" diye bağırıp duruyordu. Uçurtma bir ara köprüye doğru yöneldi. Direklere çarpıp parçalanacak diye Kim'in içi gidiyordu. Korktuğu olmadı. Fakat durmadan yükseliyordu.

Birden kırmızı balık uçurtmanın arkasında sallanan upuzun ip asma köprünün çelik direklerinden birinin tepesine takıldı. Güzelim uçurtma rüzgârda naz ı nazlı süzülmeye başladı. Bu güzel manzarayı gören çocuk göğsü kabararak "Ah! Ne kadarda hoş" demekten kendini alamadı. "Eminim yeryüzünde burdan daha güzel ve daha yükseklere çıkan bir uçurtma yoktur."

Oya

BİR KAHRAMAN YARATMAK

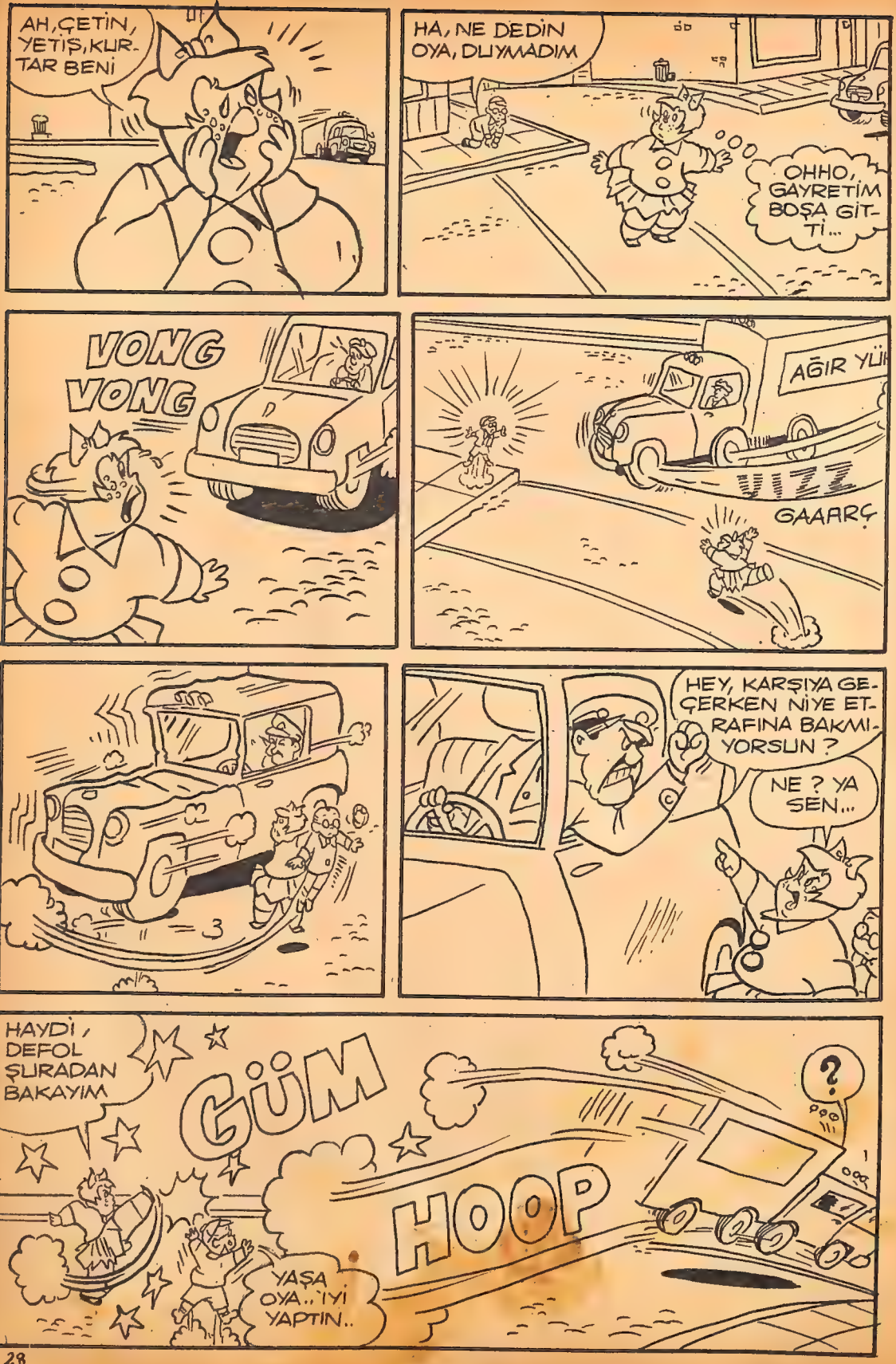
AH, ÇETİN, YETİŞ, KURTAR BENİ
HA, NE DEDİN OYA, DUYMADIM
OHHO, GAYRETİM BOŞA GİTTİ...
VONG VONG
AĞIR YÜK
VIZZ
GAARRÇ
HEY, KARŞIYA GEÇERKEN NİYE ETRAFINA BAKMIYORSUN ?
NE ? YA SEN...
HAYDİ, DEFOL ŞURADAN BAKAYIM
GÜM
HOOP
?
YAŞA OYA.. İYİ YAPTIN..

HAYDİ PLÂJA GİDELİM OYA..
HADİ YÜRÜ ÇETİN..

ŞİMDİ DENİZDE BOĞULURMUŞ GİBİ YAPARIM O DA BENİ KURTARIR

ÇETİN,, YETİİİŞ.. AYAĞIMA KRAMP GİRDİ..

AYAĞINA KRAMP GİRMİŞ AMCA, KOŞ KURTAR ONU...
TABİİ, HEMEN..
IMDAT

ÜZÜLME, ŞİMDİ SENİ PLÂJ DOKTORUNA GÖTÜRECEĞİM..
BI.. BIRAK.. İSTEMEM..

GEL.. GEL.. HEH..HEH.. DİNLENMEMEN LÂZIM
DAT

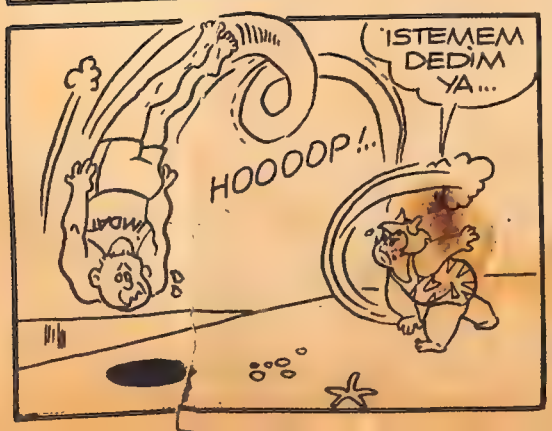
İSTEMEM DEDİM YA...
HOOOOP!..

ALLAH ALLAH.. FENA BİR ŞEY DEMEDİM Kİ..
GEL ÇETİN,, ELBİSELERİMİZİ GİYELİM

ÇETİNİN BENİ KURTARMASI İÇİN BAŞKA BİR ÇARE BULMALI...
TEHLİKE
KENDİNİZİ KORUYUN
YAPI ÇÖKME TEHLİKESİNDE

BU PENCEREDEN GİRİP ONU ÇAĞIRAYIM

ÇETİN..YETİŞ, KURTAR BENİ..ÇEK..BİNA ÇÖKECEK..

DUR..BİR ÇEKİCİ KAMYON GEÇİYOR..ONU ÇAĞIRAYIM

İSTEMEZ..BU İŞİ BEN GÖRÜRÜM
KÜT

ÇATIRRR-ÇUTURRR !!!
?

AMMA İŞ HA..BİZ YIKMAYA GELDİK..BİNA KENDİLİĞİNDEN YIKILDI..

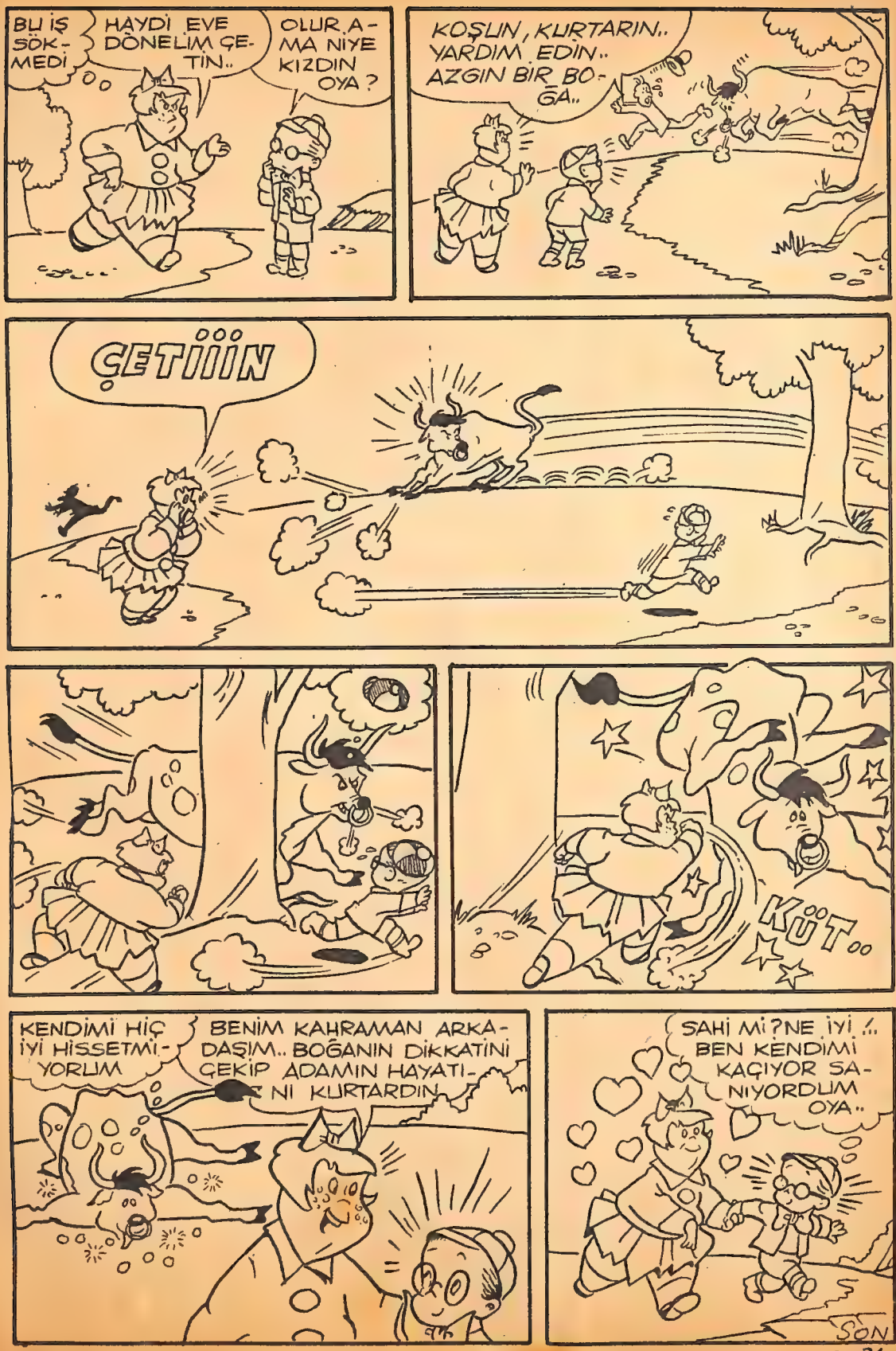
BU İŞ SÖKMEDİ
HAYDİ EVE DÖNELİM ÇETİN..
OLUR AMA NİYE KIZDIN OYA?
KOŞUN, KURTARIN.. YARDIM EDİN.. AZGIN BİR BOĞA..
ÇETİİİN
KÜT..
KENDİMİ HİÇ İYİ HİSSETMİYORUM
BENİM KAHRAMAN ARKADAŞIM.. BOĞANIN DİKKATİNİ ÇEKİP ADAMIN HAYATINI KURTARDIN
SAHİ Mİ? NE İYİ.. BEN KENDİMİ KAÇIYOR SANIYORDUM OYA..
SON

Eğlenceli

BÜYÜTME HASTALIĞI

Alev — Öğretmenim, sokaktan dağ gibi bir kamyon geçti, gördünüz mü?

Öğretmen — Sana kırk bin kere söyledim Alev. Her şeyi bu kadar büyütme diye.

★

YAZISIZ.

KAÇ TÜRLÜ DİŞ

Öğretmen tabiat bilgisi dersinde uzun uzun dişleri anlatmıştı. Dersin sonuna doğru dersi hiç dinlememiş bir öğrenciye sordu:

— Kaç türlü diş vardır?

— (Biraz düşündükten sonra) Sağlam diş, çürük diş, takma diş...

YAZISIZ.

YAZISIZ.

YAZISIZ.

HOH-HOH'un maceraları:

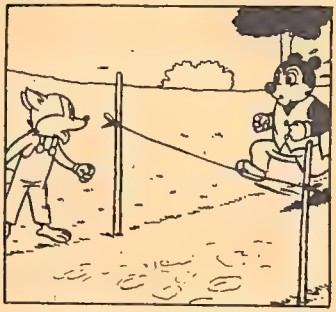

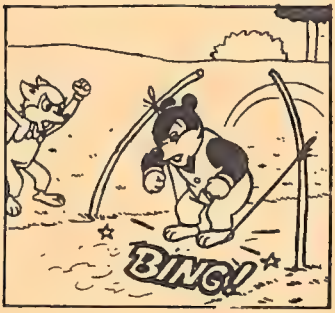

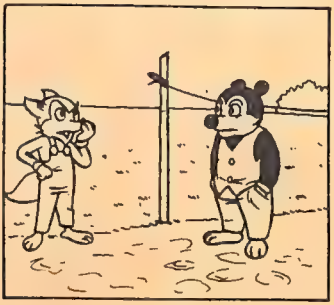

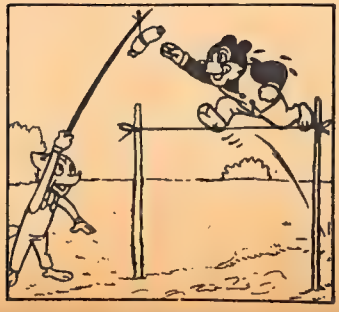

Sayfa

Öğretmen — Fatoş, sana üç tane elma versem, birini yesen, kaç elman kalır?

Fatoş — Üç.

Öğretmen — Aman nasıl olur?

Fatoş — İkisi elimde, biri karnımda olur.

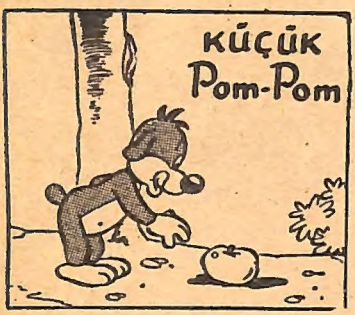

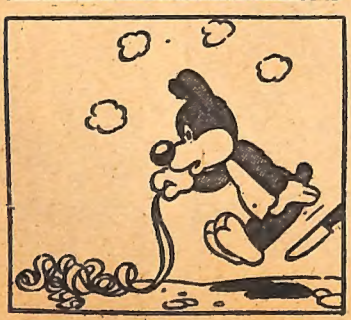

CEZADAN SONRA

Osman her zaman «gidiyorum» diyeceğine «gidiyom» derdi. Öğretmeni onun konuşmasını düzeltmek için çok uğraşmıştı, ama çocuk «gidiyom» demekten bir türlü vazgeçmiyordu. Sabrı tükenen öğretmen bir gün Osmanı akşam üstü okul kapanınca cezaya bıraktı.

— Osman arkadaşların gittikten sonra bir kâğıda yüz kere «gidiyorum» yaz. Benim masamın üstüne koy. Ondan sonra evine gidersin. Ben yarın sabah erkenden gelip yazdığın şeye bakacağım.

Osman öğretmenin sözünü dinledi. Yüz kere güzelce «gidiyorum» yazdı. Ödevi bitince kâğıdın altına şöyle bir not yazarak öğretmenin masasının üstüne bıraktı.

«Öğretmenim, isterseniz sayın, tam yüz kere gidiyorum yazdım. Şimdi ödevim bitti. Artık eve gidiyom.»

BİRİBİRİMİZİ TANIYALIM

ÇİĞDEM GÜRBÜZ

ELİF ÜNSAL

GÜLŞEN CENGİZ

HÜLYA SARILAR

ALİ İHSAN CENGİZ

HÜLYA KAMBUROĞLU

NUR SAYIN

ŞEBNEM GÜRBÜZ

KÜÇÜK KARDEŞLER İÇİN

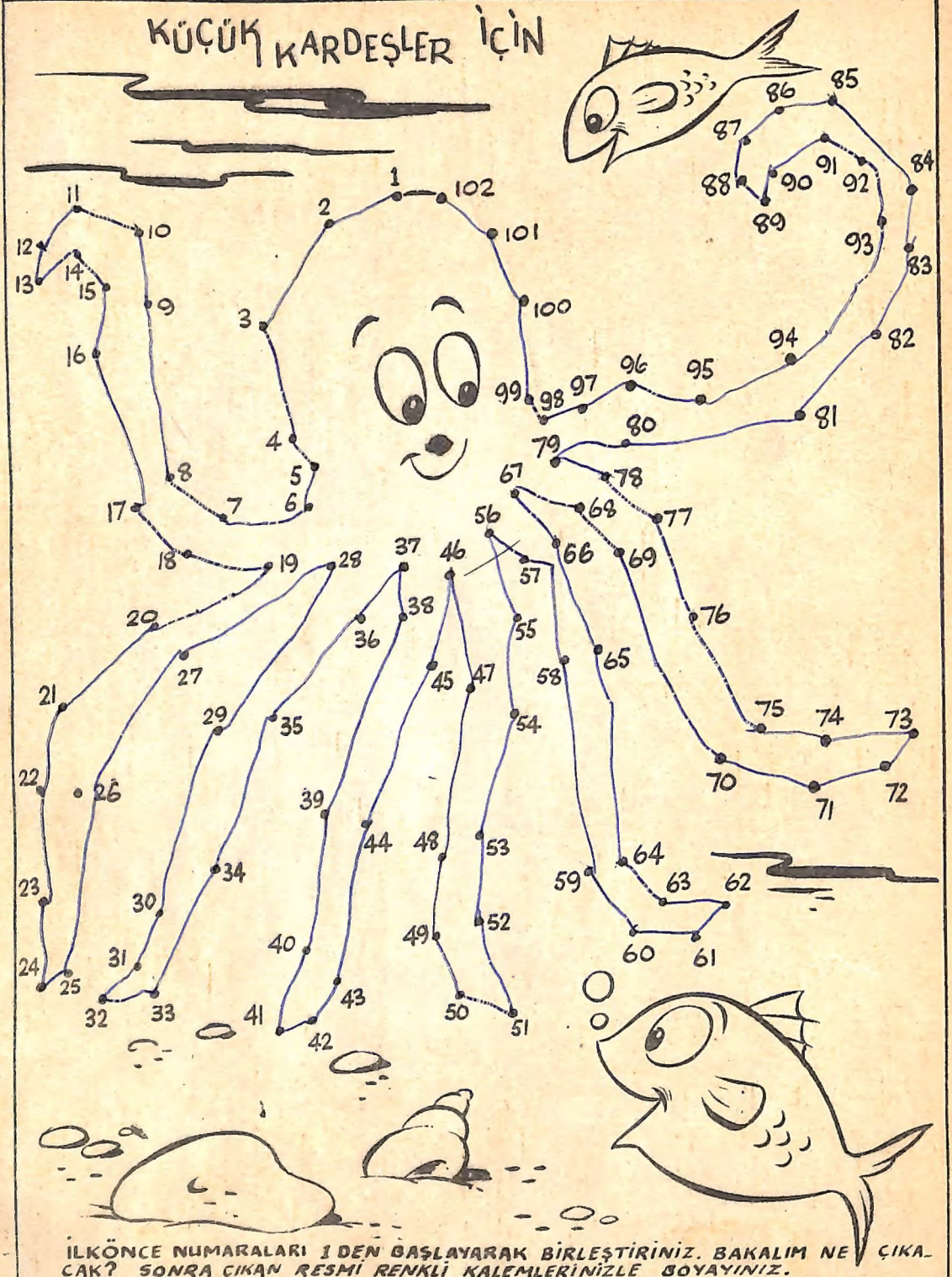

İLKÖNCE NUMARALARI 1 DEN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK? SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

ÇOCUK YUVASI TÜRK TİCARET BANKASI'NIN BİR KULTÜR HİZMETİDİR

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

TÜRK TİCARET BANKASI

KÜLTÜR YAYIN 9